

Pozabljam na trajnostni razvoj

Kot mlada poročevalka za okolje je Nina Milinkovič na srečanju mladih poročevalcev v Lizboni zastopala Slovenijo. Na podlagi prijav študentov iz Slovenije je bila izbrana, da bo pridobivala nova znanja in postala mlada vodja programov trajnostnega razvoja. Za prvo nalogo si je zadala pridobiti skupino enako mislečih ljudi, ki jim ni mar za okolje.

Milinkovičeva obiskuje Fakulteto za organizacijske vede in že nekaj časa sodeluje pri aktivnostih Ekošole. V preteklosti je že izdelala video o recikliranju plastike in fotogalerijo o zavrženi hrani. Zdaj pa se je odločila, da se preizkusi in prijavi na razpis za Mlade poročevalce na temo trajnostnega razvoja s strani mednarodne koordinacije, ki ga organizirata Unesco in YRE (Young Reporters for the Environment).

Na podlagi motivacijskega pisma in življenjepisa so jo izbrali, da se je v sredini marca za pet dni lahko srečala z ostalimi mladimi poročevalci iz petintridesetih držav. Zdaj imajo posamezni zastopniki nalogo, da vsak v svoji državi implementira osvojeno znanje, a kot pravi Milinkovičeva, bomo morali v Sloveniji sprva postati manj individualistični.

Iz teorije v prakso

Glavni namen srečanja oziroma treninga je bil udeležence izobraziti za vodje programov o trajnostnem razvoju. Prvi dan so pridobivali znanje o tej temi in ga povezovali s sistematičnim razmišljanjem, pomembno pa je bilo tudi, da so si izmenjali mnenja, kaj posamezni poročevalci menijo o posameznih okoljevarstvenih problemih.

Znanje so morali prenesti

Nina Milinkovič je kot mlada poročevalka zastopala Slovenijo.

tudi v prakso, saj so se naslednji dan v skupinah po pet odpravili v mesto in naravo, kjer so zbirali podatke, opravljali intervjuje in videoposnetke, s katerimi so izdelali poročilo o določeni temi. Te so jim določili in že vnaprej pripravili organizatorji srečanja. Nina z ekipo je tako obravnavala probleme in prednosti urbanih vrtov v Almadi, ki ljudem omogočajo samooskrbo s hrano v mestih. Po opravljenih pogovorih s sogovorniki, ki so jim povedali, kako so vrtovi nastali, kaj doprinešajo ali zakaj so pomembni, je skupina zmontirala

kratek video in poročilo, ki ga je predstavila naslednji dan. Na konferenci so dobili kritike in pohvale priznanih vodij omejenih organizacij, kar je izobraževanju dodalo še dodatno vrednost.

Dobre prakse obstajajo

Vsak predstavnik je moral iz svoje države prinesiti tudi predmet, ki zastopa njegovo državo. Nina je prinesla lesenega metuljčka. Ob njem je povedala, da imamo veliko lesa, kar je povezala s trajnostnim razvojem. Ena od bolj zanimivih praks pa je bil papirnat svinčnik, ki ima namesto radirke seme. Ko torej ostane majhen svinčnik, s katerim ne moreš več pisati, ga lahko zakoplješ v zemljo, iz njega pa požene nova rastlina.

Z ostalimi poročevalci so še vedno ostali v stiku prek videokonferenc. Tako se sproti obveščajo o napredku in pomenijo, kaj bo kdo naredil. Predvideno je, da se bodo slišali vse do naslednjega sestanka, ki pa ga mora najprej odobriti Unesco.

Spodbuditi mlade k poročanju

Na treningu v Lizboni se je naučila, kako z globalnega nivoja prenesti znanje na lokalnega. Tako je že začela snovati ideje za Škofjo Loko z okolico. Pridobila je tudi nekaj novinarskih veščin, se naučila, kako narediti Mlade poročevalce bolj prepoznavne in kako voditi okoljske projekte oziroma delavnice na osnovnih ter srednjih šolah.

Ko bo Nina zbrala ekipo enako mislečih, se bodo odpravili na šole in mladim predstavili projekt ter skupaj z njimi razpravljali o aktualnih okoljevarstvenih temah, ki jih bo predlagala Ekošola. »Cilj je, da osnovno- in srednješolce navdušimo, da začnejo razmišljati o okoljevarstvenih problemih, jih prepoznavati v svojem kraju in s snemanjem ali slikanjem poročati o njih,« pove

Milinkovičeva. Pomembno pa je, da se vključijo tudi ljudje iz naravoslovnih fakultet, ki bi projekte lahko znanstveno podprli. Glede na izkušnje na Portugalskem je Nina povedala, da še vedno ne znamo delati v skupinah, saj vsi želimo govoriti, nikomur pa ne prisluhnemo.

Mladi poročevalec je sicer lahko vsak, ki ima rad okolje ali novinarsko oziroma poročevalsko delo. »Glavni pomen je, da sami prepoznavamo okoljske probleme, o njih poročamo, skupnost pa nam nato omogoča, da svoj glas širimo naprej,« razlaga Milinkovičeva. Ker ne študira okoljevarstva ali novinarstva, je bil to zanjo še toliko bolj poseben izziv, a vse se da, če se hoče.

Za skupno dobro

Taka srečanja so pomembna, saj si lahko udeleženci izmenjujejo primere dobrih praks iz celega sveta, poleg tega pa vidijo, kje se nahaja posamezna država v primerjavi z ostalimi. V Sloveniji imamo še veliko prostora za izboljšanje, saj se trajnostni problemi zavedamo, pravi Milinkovičeva, a ne naredimo dovolj. Dodaja: »Imamo premalo sredstev in ljudi, ki bi nam dali zeleno luč, kar zelo oteži reševanje problemov.« Prvi korak je torej, da se ljudje, ki so pripravljeni delati na tem področju, zberejo skupaj, šele nato lahko pride do rešitev.

Nina je navedla primer San Francisca, kjer izvajajo program Keep America Beautiful (Ohranimo Ameriko lepo). Na projektih, ki jih organizirajo, se vedno zbere veliko ljudi, ki radi pomagajo. Ko je bila v Škofji Loki v začetku aprila čistilna akcija, pa so se na njej zbrali štirje odrasli ljudje. Ob tem Milinkovičeva opozarja, da moramo začeti razmišljati in delati za skupno dobro, ne le za lastno korist.

M. G.

Na okroglih mizah so razpravljali o problemih in rešitvah.